

Rom. 3: 23-24/ Reformācijas dienā**Jo visi ir grēkojuši, un visiem trūkst dievišķās godības.****Bet Dievs savā žēlastībā tos taisno bez nopelna, sagādājis tiem pestīšanu Jēzū Kristū.**

Mīļā draudze!

Mūsu gadu sadala ne tikai gada laiki, bet arī notikumi gan personīgā, gan paziņu dzīvē – tur ir dzimšanas un vārda dienas, kuras labprāt atzīmējam, pieminam arī personīgos skumjos notikumus. Bet ir arī atceres dienas, kas saistās ar tautas un baznīcas pagātni.

Tad var gadīties, ka jo tālāk pagātnē šīs atceres iesākums ir bijis, jo vairāk tas zaudē saites ar tiem cilvēkiem, kuri toreiz ir piedalījušies. Mums paliek pāri grāmatās rakstītais, atmiņā izceļas atsevišķi notikumi, bet mēs tur personīgi neesam piedalījušies. Dažreiz mēs idealizējam vienu otru notikumu, vai arī nogludinām asākas šķautnes, vai arī vienkārši nepieminam to, kas ir bijis negatīvs.

Bet ir arī notikumi, kurus vēlākos gados atzīmējam ar pateicību, un arvien vēl saņemam kā dāvanu.

31. oktobris ir viena šāda diena, toreiz 1517. gadā Mārtiņš Lutērs piesita pie Vitenbergas pils baznīcas durvīm 95 tēzes, sava veida uzsaukumu, kas cilvēkam ir vajadzīgs, lai atrastu žēlīgu Dievu. Šī diena ir palikusi kā atgādinājums uz daudzu gadu ilgstošu pārdomu, strīdu un nemieru pilnu sacelšanos pret tā laika Romas katoļu baznīcu. Mārtiņš Lutērs līdz ar daudziem citiem baznīcas cilvēkiem meklēja skaidru tīru pieeju, – kā tuvoties Dievam. Un arī saprast, kā Dievs vēlās ienākt mūsu dzīvē.

Piederība mūsu draudzei rāda, ka mums arvien vēl ir saistība ar Mārtiņu Luteru. Esam taču **Liepājas Krusta evaņģēliski luteriskā draudze**. Daži no jums būs šo piederību paši izvēlējušies, citi būs iedzimuši luteriskā ģimenē un palikuši pie šīs Baznīcas. Droši varam teikt, ka mūsu evaņģēliski luteriskā Baznīca, kā kristiešu kopība, ir vēl dzīva. Tas nekas, ka mūsu baznīcas ēkas ārējais apvalks brūk.

Dievkalpojumos mēs arvien vēl dziedam Mārtiņa Lutera sacerētās dziesmas. Cauri gadu simteņiem uzskatām kā baznīcas himnu “Dievs Kungs ir mūsu stiprā pils”. Dziesmu grāmatā saskaitīju 16 Lutera sacerētas dziesmas. Ne tikai grāmatās, arī dziesmās mēs uzzinām par Mārtiņa Lutera garīgo pieredzi un – kā cilvēks var paļauties uz Dievu.

Nav grūti saredzēt, kam Lutērs ierādīja centrālo vietu kristīgajā ticībā: tas bija evaņģēlijs, vēsts par Dieva mīlestību un glābšanu tikai Jēzū Kristū. Lutērs negribēja baznīcas šķelšanos, viņš gribēja Romas katoļu baznīcā tikai attīrīt piesārņojumus, nepareizos pieņēmumus – gribēja, lai cilvēki redz īsto pamatu un saredz tiešo saistību ar Dieva mīlestību.

Bet notika Baznīcas šķelšanās, un par jaunās luteriskās baznīcas ticības pamatu kļuva šie draudzei Romā rakstītie Pāvila vārdi:

Jo visi ir grēkojuši, un visiem trūkst dievišķās godības. Bet Dievs savā žēlastībā tos taisno bez nopelna, sagādājis tiem pestīšanu Jēzū Kristū.

Ir pagājuši 504 gadi kopš notikuma Vitenbergā. Mārtiņš Lutērs ir teicis, ka Baznīcai ir vienmēr jāatjaunojas. Vai esam padomājuši, kas mūsu Baznīcā, ne ēkā, bet kristiešu kopībā varbūt nemaz vairs neiederas un kas gan būtu jāpatur? Varbūt, ka baidāmies izdarīt kaut ko nepareizu? Ja paļaujamies uz Kristu kā ticības pamatu, tad jautāsim, cik mūsu sirds ir sasaistīta ar šo ticību. Kas uztur mūs dzīvus, lai būtu vērts dzīvot?

Mēs dzīvojam laikā, kad cilvēki paši izposta savu dzīves telpu. Tad ir labi, ja apzināties, ka Dievs taču grib dzīvību. Ja skatāmies uz pasauli ap mums, vai neredzam tad, ka mēs nedrīkstam domāt tikai par savu personīgo labumu, bet mēs esam sasaistīti ar cilvēkiem ap mums – tuvumā un tālumā. Es nevaru domāt tikai par sevi un savu ģimenes loku. Man blakus ir mani līdzcilvēki. Vai tad nav jāsaka: “Mēs visi esam Dieva mīlēti?” Tad ir jāpārdomā, kā mēs varētu būt arī citiem derīgi. Šis uzdevums mums ir sasaistīts ar to, kas ir rakstīts Jaunā Derībā, tas ir mums dotais Evaņģēlijs, prieka vēsts, saņemta caur Jēzu Kristu. Iedziļinoties Jēzus teiktajā, mēs redzam arī savai dzīvei labus vārdus, kā ceļa rādītājus.

Mārtiņš Lutērs ir apzīmējis šādus vārdus par **dzīves uzturu**. Varētu arī teikt Dzīvības uzturu. Tie ir vairāk kā tikai “domu graudi”.

Mārtiņš Lutērs ir sarakstījis daudzas grāmatas. Es šķirstīju dažas un atradu prof. Egīla Grīšļa aprakstā par Lutera ģimenes dzīvi šādu izziņu: “Lutera mājā ir bijušas izdotas istabas studentiem.

Sieva Katarīna ir rūpējusies par viņu labklājību. Kā jau profesors, Lutens arī pie pusdienu galda ir daudz runājis. Studenti sākuši pierakstīt gudros un bieži vien asprātīgos vārdus, lai neaizmirstu. Daļa šo vārdu ir saglabājusies.”

Es lasīju garu rindu pierakstīto kodolīgo pārdomu. Es biju pārsteigta, ka šie vārdi uzrunāja mani arī šodien.

Un, vai tad saņemot tādu svētīgu vārdu kā uzturu dzīvei, vai tas nenozīmē, ka šāds vārds var dziedināt, kas salauzts, tas var uzcelt un mierināt, un iepriecināt. Tas kļūst par dzīvu Vārdu, kas mums pievēršas un palīdz mums dzīvot Dieva mīlestībā, un mēs neesam pakļauti nekāda laimes loterijai.

Bez šī dzīvā Vārda mēs kļūsim kā mēmi. Kur cilvēki vairs nespēj ar otru sarunāties vai sarakstīties, tur ienāk dzīvē aukstums. Vai tas nav skumji, ja viens iepretī otram varam tikai klusēt? Bet Dievs var ienest jaunu dzīvību mūs sasildot, iepriecinot un gaišumu dodot.

Dzīvības vārdi kā uzturs mūsu dzīvei atver mums plašāku apvārsni un piepilda mūs ar cerību šai dienai un rītdienai, un mēs varam atvērties šiem vārdiem.

Savās pārdomās es neapskatīšu Lutera dzīves gaitas, nedz teoloģiskos jautājumus, bet dalīšos ar jums ar dažiem Lutera teiktiem dzīvības vārdiem. Lai šos svētīgos vārdus varētu teikt, Lutens ir iedziļinājies Jaunās Derības patiesībā, un viņš domāja, ka cilvēks daudz vieglāk uzņem īsus kodolīgus vārdus, nekā garas runas.

Kā pirmo vārdu, es izvēlējos vārdu par radību, kurā dzīvojam. Mēs runājam daudz par klimata maiņu, kādēļ lai saudzējam radību? Lutera citāts:

“Kas iepazīst Dievu, tas iepazīst arī radību, saprot to un iemīl to. Jo radībā ir Dieva iemītās pēdas.”

Vai arī mūsu dzīvē nesaredzam Dieva pēdas? Ir derīgi palaikam apstāties un atskatīties un pateikties. Lutens to izsaka tā:

“Kad atskatāties uz mūsu dzīves aizvadītajiem gadiem, tad redzam, ka Dieva roka ir bijusi pāri mūsu galvai - spēcīga un sargājoša.”

Lasīju arī šo aizkustinošo novērojumu, kā pareizi lūgt:

“Kādreiz Lutera sunītis stāvēja pie galda un, gaidot no sava kunga kumosu, viņu uzlūkoja nekustēdamies un atvērtu muti, Lutens teica:”Ak, kaut es tā spētu Dievu lūgt, kā sunītis prot skatīties uz gaļas gabaliņu! Visas viņa domas tikai gaļai - un citu viņš neko nedomā, nevēlas un necer.”

Labākā dāvana dzīvei esot gaiša, priecīga sirds:

“Dievs grib, lai mēs esam priecīgi cilvēki, Viņš necieš bēdīgumu. Ja Viņš būtu gribējis, ka esam noskumuši, Viņš nebūtu mums dāvinājis sauli, mēnesi un citas zemes bagātības. Ar visu to Viņš grib mūs iepriecināt, jo citādi Viņš būtu radījis tumsu un nebūtu pieļāvis, ka vienmēr atkal saule uzlec un ka vienmēr atkal atnāk vasara.”

Bet ne vienmēr izdodas šo gaišumu noturēt. Arī Lutera, ticīga cilvēka, dzīvē ienāca pelēkums ar skumjām. Mazā meitiņa Elizabete nomira nepilna gada vecumā, un Lutera mīļā meita Magdalēna mira četrpadsmit gadu vecumā.

Lutens saka:

“Ticība un krusts – abi ir nepieciešami. Ticība nevar pastāvēt bez krusta. Tikai tad, kad mums ūdens smeļas mutē, mēs sākam apzināties, ko ticība spēj veikt un kas ticība ir.”

Ir arī saglabājušies šie vārdi:

“Tu nevari aizliegt, ka rūpju un bēdu putni lidinājas pāri tavai galvai, bet Tu vari gan aizliegt viņiem pīt ligzdas Tavos matos.”

Un Lutens ir pārliecināts, ka mēs nevaram iztikt bez sarunas ar Dievu, un viņš mūs mudina to darīt:

“Kristieši, kas lūdz, ir kā pīlāri, kas nes debesu velvi. Un Kristus ir svētlaimības pamats un nesagraujama klints visiem, kas Viņam tic.”

Mēs atzīmējam Reformācijas dienu. Noteikti mūsu baznīca piedzīvos pārmaiņas, cerams, ka uz labo pusi. Arī mēs pārbaudīsim mūsu dzīves pamatus, vai ir vēl pietiekami stingri.

Lutera vēlējums paliek spēkā - arī šodien: **“Ak, Dieva Dēls, kas esi par mums sists krustā, Tu uzcēlušais Dievs, kas esi ar mums, es Tevi lūdzu: valdi, uzturi, aizstāvi savu baznīcu.”**

Būsim arī mēs daļa no lielās lūdzēju saimes. Āmen.